

„Arta este o oglindă în care
fiecare vede ceea ce gândește...”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 785
8 - 14 iulie 2026

Voi, cei ce v-ați lăsat trădați, vânduți, executați...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu este acțiunea unor entități vizând, punctual, acapararea de noi „piețe de desfacere”... În cazul de față, „piața de desfacere”, pe care o pândesc oricum destui jucători economici, mai ales în cazul unei țări care nu a făcut nimic să o „siguranțeze” (ba, dimpotrivă...), fiind reprezentată de serviciile de dirijare a aeronavelor ce traversează spațiul aerian... O „piață” ce aduce foarte mulți bani prin plățile făcute de companiile aeriene ale căror aeronave traversează zona de dirijare aeriană controlată de Romatsa. Dar, ar putea fi... Pentru că, prin blocarea conturilor Romatsa în speța „Pfizer”, poziția și statutul regiei sunt fragilizate, chiar periclitare, iar îndepărtarea acesteia, ca actor în controlul și dirijarea spațiului aerian al României (și părților de intersectare a aceluia european) devine posibilă... Și de interes pentru ulii concurenței din domeniu, care ar face orice pentru asta, cu mult chiar dincolo de cutumele, bunul simț și regulile economiei. Și totuși, până la acest moment, nu se poate spune cert că prin acțiunea de blocare a conturilor Romatsa de către „Pfizer”, pentru plata datoriei (non)achiziției de vaccinuri, ar fi fost vizată decapitarea și înlăturarea de pe piață a regiei noastre de dirijare a spațiului aerian. Dar asta nu înseamnă că nu se poate întâmpla... Or, despre asta trebuia discutat în CSAT... Despre posibilitatea ca țara noastră să se trezească peste noapte fără una dintre cele mai mari contribuatoare la bugetul de stat: Romatsa. Și nu atât ca urmare a blocării conturilor sale din afara țării, pentru că, într-o soluție bugetară de avarie, Statul poate asigura funcționarea instituției, ci prin aceea că, nefăcând nimic până acum pentru a nu se (mai) ajunge în astfel de situații vulnerabile, Romatsa este afectată la nivel de bonitate și încredere în cadrul centrului european de control și dirijare a spațiului aerian. Pentru că, nu avocații „Pfizer” sunt vinovați pentru situația de acum, ei neputând fi condamnați pentru ceea ce au făcut... Pentru că acesta este rolul lor, ca ființe necrofage: să caute punctele neprotejate (în cazul de față, conturile și disponibilitățile financiar-bugetare) și să recupereze tot ceea ce se poate... Chiar decapitalizând o companie, o societate, o regie autonomă...

În fapt, vinovați pentru situația Romatsa sunt guvernanții... Și toată șleahța de juriști din sfera de stat... Cu toții sunt vinovați pentru că, din clipa în care România a fost expusă unor posibile descuamări pe seama deciziilor lor politice

(puse în slujba intereselor altor state și organizații) nu au făcut nimic pentru a securiza ceea ce știau că va fi vizat în cazul oricărui proces internațional îndreptat împotriva României: companiile și regiile autonome ale țării... Pentru că nu avem juriști capabili... Și trebuie subliniat că tot ceea se întâmplă acum în speța România (Romatsa)-Pfizer s-ar fi petrecut și dacă, de exemplu, „investitorii” speculativi de la „Gold Corporation” ar fi câștigat procesul intentat României pentru exploatarea auriferă de la Roșia Montana... Totuși, chiar dacă, analfabeți funcționali în masă (de stat!), fie ei juriști, consilieri, consultanți, ai ministerelor, ai guvernului și chiar ai preșidenției, nu au putut intui, tehnico-legislativ, ce se putea întâmpla în astfel de cazuri cu marile companii ale țării, exista și un precedent exemplificativ al riscului expunerii companiilor și regiilor noastre de stat în cazul proceselor internaționale pierdute de Statul Român: poprirea (tot a conturilor Romatsa) de către frații Micula în acțiunea lor de recuperare a banilor pe care îi solicitau României (lucru posibil, în cazul executării conturilor Romatsa, pentru că, în baza aderării României la Convenția Eurocontrol, taxele de navigație aeriană plătite de companiile aeriene globale sunt încasate centralizat la Bruxelles și virate ulterior regiei noastre).

Dar nu doar Romatsa este într-o asemenea zonă de risc, de a răspunde, fără nici o vină, pentru deciziile catastrofale ale guvernanților și politicienilor... Ea a fost cea mai ușor de atacat și prăduit de către avocații cu speță de recuperatori în costume din cauza algoritmului ei financiar: încasarea banilor conveniți de la companiile aeriene, nu direct, ci prin Eurocontrol, acesta blocând conturile Romatsa ca urmare a executării silită de peste 3,4 miliarde de lei inițiată de Pfizer împotriva Statului Român. Nu doar Romatsa poate fi, dară, „decapată” oricând... Ea este, într-adevăr, cea mai ușor de executat, având conturile de încasare în afara țării (la nivelul Eurocontrol)... Practic, toate marile companii de stat sunt într-un risc major, chiar dacă ele nu colectează fonduri prin entități internaționale (precum Romatsa prin Eurocontrol)... Este suficient ca acestea să aibă conturile comerciale, activele și acțiunile în afara țării, unde pot fi blocate de instanțele internaționale în contul datoriilor Statului Român... Este și cazul societăților „Hidroelectrica”, „Nuclearelectrica”, „Tarom”, „Compania Aeroporturi București”... Toate pot fi oricând ținte în cazul unor litigii internaționale finalizate în defavoarea noastră... Dar pe nici un guvernant, pe nici un ministru ori funcționar de stat,

pe nici un politician, jurist, expert parlamentar, nu i-a interesat protejarea intereselor României și ale entităților sale, aproape schelet de existență: companiile și regiile de stat. Altminteri, din clipa în care interesul „logistic” al prezenței unor mitici mărunți pe lângă fotoliile cancelariilor europene și ale „unchiului Sam” a dus la semnarea unor memorandumuri aberante, precum achiziția de seruri inutile, ba, încă într-o cantitate uriașă în raport cu eventualele necesități ale țării (guvernării de atunci sperând pesemne să devină și reexportatori, într-o bursă a vaccinurilor către alte state, pentru că, altfel, nu se explică idioteția lor de a achiziționa vaccinuri în masă, acceptând „a priori” plata lor chiar și nelivrate), guvernării s-ar fi preocupat să pună în contracte clauze și condiții clare privind posibilitatea de executare a conturilor Satului Român în cazul întârzierii plăților, a imposibilității achitării lor în cazuri de forță majoră ori a dreptului de neplată ca urmare a nelivrării și a stingerii pandemiei.

Ar fi trebuit să securizeze posibilitatea ca orice firmă, prin casele lor de avocatură, să poată bloca și executa conturile companiilor de stat ale României, știut fiind că acestea erau cele mai expuse internațional în asemenea situații. Pentru că astfel de acțiuni vor mai fi... Începând de la recuperarea banilor de asigurare pentru coiful dacic, pentru că lucrurile nu s-au finalizat, până la ceea ce va tot plăti în viitor țara noastră ca urmare a deciziile politice ale guvernanților... Inclusiv achitarea uriașelor datorii ce vor fi puse în spatele noastre pentru finanțarea războiului din Ucraina... Și pentru care UE nu va avea nici o problemă să ne jupoaie de vii... Pentru că ne-am asumat (prin trădătorii de la guvernare) părți de contribuții în această finanțare, iar cum Ucraina nu va plăti niciodată pentru ceea ce a primit, și nici Rusia pentru ceea ce a făcut (ori nu a finalizat, deh!), și cum noi nu am avut politicieni, guvernanți, oameni de stat, precum Slovacia, Polonia și Ungaria, și am acceptat această plată în îndatorare pentru interesele altora, execuțiile bugetare vor continua... Și poate în acest „registru” ar trebui să încadrăm și agitația guvernanților care vor să vândă pe repede înainte toate companiile de stat... Pentru a le scoate de sub presiunea executărilor internaționale... Și nu că ar face ei asta în interesul țării, ci doar pentru a se proteja pe sine, pentru a nu mai fi căutați, anchetați, trași la răspundere pentru toate acele decizii trădător-mârșave...

Gheorghe
Pipera

Suntem țara catastrofelor telescopice. La primul dezastru se sudează al doilea, care lasă loc celui de-al treilea și așa mai departe. Până ajungem să percep consecințele primei catastrofe și să încercăm să stabilim vina, suntem deja la catastrofa a șaptea, care e atât de șocantă că nu mai lasă loc de amintirea primelor șase... Spitale cu secții ATI unde pacienții mor incinerati de la scurtcircuite electrice sau de la rezervoare de oxigen greșit montate, case aruncate în aer de la cisterne de GPL opolare de firme fără autorizație, masă, acceptând „a priori” plata lor chiar și nelivrate), guvernării s-ar fi preocupat să pună în contracte clauze și condiții clare privind posibilitatea de executare a conturilor Satului Român în cazul întârzierii plăților, a imposibilității achitării lor în cazuri de forță majoră ori a dreptului de neplată ca urmare a nelivrării și a stingerii pandemiei.

Imaginea de fundal pe care se pictează acest caz șocant, care se derulează de 20 de ani, nu sub radar, ci în văzul autorităților și sub reflectoarele presei avide de sponsorizări și publicitate plătită. Este stat eșuat, mafiot, captiv, cinic – acestea sunt caracterizările date României de cei care au condus-o cu 200 km la oră direct în zid, beți sau drogați fiind la volan. Cazul Pașca relevă un stat absolut ticălos. O mare de oameni abandonati, unii dintre ei fără identitate, alții cu diverse afecțiuni mentale, este deversată pe canale private unde li se pierde urma și oamenilor, și banilor; crucile acelea de fier pe care scrie „necunoscut” pot ascunde oameni care au dispărut de acasă, de la familia care îi caută și acum, după zeci de ani de la dispariție, ori chiar sunt oameni fără identitate (în subsolurile Capitalei sunt societăți întregi de copii și tineri pe care nimeni nu i-a identificat, săracii); autoritățile, centrale și locale, sunt încântate să scape de ei; sistemul funcționează cu bani sifonați, atât de mulți încât toate verigile lanțului sunt recompensate suficient pentru ca tăcerea conspirativă să funcționeze timp de 20 de ani. Ironic, guvernul Bolojan a tăiat din indemnizațiile de asistență socială aplicabile cazurilor individuale, dar a permis acestor tipuri de întreprinderi ale mizericordiei să colecteze fluvii de bani pentru „asistență” acordată miilor de persoane puse pe ultimul peron al călătoriei vieții lor nefericite.

Deturnarea sistemului de asistență socială de urgență și de scutire de impozite a prestațiilor sociale pentru asistați. Sunt con-

vins că întreprinderea Pașca nu e singura care practică mizericordia pe bani – de aceea, considerațiile ce urmează sunt generice. Toate prestațiile de asistență socială sunt acordate în considerarea persoanei (în limbaj tehnic juridic, au caracter „intuitu personae”), adică sunt legate exclusiv de subiect: asistat, însoțitor, moștenitor, persoană care l-a avut în îngrijire pe decedat. Această întreprindere a milei a fost beneficiar de astfel de prestații sociale pentru mii de persoane. Nu poate fi vorba de o persoană juridică (un ONG), căci nu permite legislația, astfel că, probabil, a fost vorba de persoane fizice care „au luat în spațiu” acei amărâți pe care statul i-a rejectat. Ca să scape de ei – să nu mai încarce spitalele, azilurile publice, secțiile de urgență, managerii de spital, șefimea de la protecția socială, primăriile, poliția, toți i-au „livrat” celui care era bucurios să îi primească; a obține mandate de tutelă/curatelă pentru mii de persoane a devenit simplu, automatic; se făceau chiar și buletine la foc automat, iar indemnizațiile curgeau. De precizat că aceste proceduri sunt, în cazuri individuale, foarte stricte, formaliste și cronofage, iar „austeritatea” lui Bolojan (care se aplică amărăștenilor, iar nu și acestui industriaș al mizericordiei) a exagerat și mai mult procedurile respective. De precizat, de asemenea, că asemenea venituri de la stat, ca și donațiile de la particulari, sunt scutite impozite (ba chiar și de taxele locale pe proprietate imobiliară; se zice că de aici i s-a tras lui Pașca – s-o fi plâns de taxe locale prea mari, majorate de Bolojan), de unde și resursele mari de „atenții” cu care s-or fi achiziționat indulgențele necesare funcționării timp de 20 de ani a acestui sistem de asistență socială paralel celui oficial. Autoritățile au reacționat târziu. Autoritățile au încurajat. Întreprinderea milei este peste tot, inclusiv la ONG – urile care fac parte din complexul industrial al cenzurii: – corpul de control al Ministerului Muncii s-a dus la Dumbrava doar anul trecut; până atunci nu a putut – s-a considerat că acolo nu e un complex al unei ONG cu activitate de asistență socială, care nevoie de autorizații și este supusă controlului statal, ci case ale unui particular; – Avocatul Poporului a emis un raport cu constatări șocante, acum un an; autoritățile locale au rejectat raportul, spunând că totul e ok; – DIICOT investighează de un an; – ONG – urile, cu sutele, semnează petiții contra proiectului de lege de transparență a finanțărilor; – președintele nu vrea să spună de unde a primit donații de 12 milioane de euro, pe care le-a păstrat după alegeri; – presa și social media este violent pro- sau violent contra bunului samaritean Pașca; dar poate că e timpul să ne uităm și la imaginea de fundal, că e foarte, foarte gravă.

„Păpuși emoționale”: când omul a devenit o piesă din rețeaua „Internet of Bodies” ...

Gheorghe
Pipera

Ați avut, desigur, de nenumărate ori senzația că e ceva foarte în neregulă cu dispozitivele voastre inteligente, digitale, pe care dați scroll la fiecare zece secunde ca să verificați dacă aveți un mesaj urgent cu pisici, dacă a apărut un meme la care va amuzați cinci secunde, dacă ați primit măcar trei like-uri, dacă s-au mai părut starletele, dacă a mai fiert un pic amprenta de carbon, dacă a mai dat vreun rateu de comunicare Nicușor-cel-cu-care-nu-i-ușor... Este imposibil să nu fi văzut (direct sau cu vederea periferică) îndemnuri la achiziție de pe shein, temu, trendyol, emag, ode la adresa lui Bolo și oferte de tigăi gratis. Întâmplător, ai vorbit de shein, tigăi, politică. Nu online, ci offline și ceea ce ai vorbit se regăsește printre „oferte”. E imposibil să nu fi sesizat că mașina ta inteligentă îți indică ruta cea mai rapidă către casă, birou, facultate, aeroport – culmea, astea chiar sunt deplasările tale frecvente. Ca rezultat al scroll – ului zilnic, în news feed îți intră ceea ce „crede” algoritmul că trebuie să te intereseze. Este rezultatul interconectării sculelor inteligente și al dotării lor cu senzori de recoltare a „surplusului comportamental” chiar și când sunt deconectate. Nu e nicio exagerare, nu e nicio teorie a conspirației: sculele noastre „inteligente” sunt, de fapt, sculele serviciilor de inteligency ale colecțiilor de date cu caracter personal. Sculele „noastre” inteligente ne spionează: telefonul, laptopul, televizorul, frigiderul, mașina, trotineta, europubela. Tot ceea ce este ștampilat cu atributul „smart” e acolo ca să ne scaneze și ca să ne ofere spre re-modelare, ca niște figurine de plastilină, „sculptorilor”.

Și este mai grav decât ne-am putea imagina... Din plandemie încoace, eforturile de a trece de la internetul cu care ne-am obișnuit (o rețea globală de calculatoare care comunică între ele prin hub – uri de interconectare și prin cabluri de fibră optică de mare viteză) la „internetul lucrurilor”, adică, Internet of Things (IoT) s-au intensificat. De pe vremea testelor genetice și a vaccinurilor cu

manipulare genetică din plandemie, s-au intensificat și eforturile de trecere la „internetul corpurilor”, Internet of Bodies (IoB). Să zăbovim puțin pe aceste noțiuni, ca să încercăm să le înțelegem și ca să fim capabili să le dibuim când ne împresoară: Internet of Things (IoT) este o rețea deja funcțională de dispozitive fizice conectate la internet care colectează și schimbă date. Până și pubelele de gunoi sunt conectate la IoT; Internet of Bodies (IoB) este extensia IoT la corpul uman. Sunt dispozitive pe corp (wearables ca Apple Watch, brățări fitness), în corp (implanturi medicale: stimulatoare cardiace, pompe de insulină, senzori de glucoză; unii ar spune că și vaccinurile cu ARNm sunt implanturi nanometrice cu acest scop) sau în jurul corpului care monitorizează biometrie (ritm cardiac, somn, temperatură, mișcare, voce, uneori emoții prin analiză facială/ton).

Termenul IoB a câștigat tracțiune în jurul plandemiei, când s-au accelerat eforturile de conectare la rețea prin aplicații de contact tracing și de monitorizare la distanță a sănătății, prin senzori de temperatură, prin nano-particule etc. Portofelele digitale sunt dezvoltări ale „pașapoartelor digitale de sănătate”, celebrele certificate „verzi” de vaccinare (pe care unii le-au numit nazzipass). În aceste portofele sunt introduși receptori pentru senzorii din rețeaua Internet of Bodies...

Organizații ca RAND, World Economic Forum și cercetători academici au folosit termenul IoB pentru a descrie această tendință. Nu este o conspirație – este o realitate tehnică în expansiune rapidă. Yuval Noah Harari a folosit expresia „păpuși emoționale” în câteva eseuri în care a atras atenția asupra realității că omul a devenit o piesă din rețeaua Internet of Bodies care poate fi virusată și pirată. Biotehnologia, la care se adaugă acum inteligența artificială, pe fundalul unor continente de date culese de la noi (fără voia și conștiința noastră), ne-a făcut în parte cyborgi, în parte recoltă, obiecte care pot fi relativ ușor manipulate ca și când ar fi vorba de o populație de Pinochio. Supravegherea noastră este acum chiar sub piele noastră – „surveillance is

under the skin”. Un sistem care te înțelege mai bine decât te înțelegi tu însuși poate prezice, manipula și eventual lua decizii în locul tău.

Algoritmii, având la dispoziție datele noastre biometrice, ne pot influența emoțiile, deciziile și comportamentul la scară mare, fără ca persoana concretă să-și dea seama pe deplin ceea ce se întâmplă. Poate părea o dramatizare, dar diabolicul consistă în faptul că „milițienii adevărului” au reușit să arunce dezbaterea în derizoriu și să alunge orice încercare de reglementare decentă, simplă, pe înțelesul tuturor. Iată însă riscurile concrete, ordonate pe o scală de la cele mai imediate la cele mai speculative: 1. Eroziunea intimității și a datelor intime. Dispozitivele IoB colectează date extrem de personale (sănătate, emoții, locație, obiceiuri). Inteligența Artificială poate face inferențe din date aparent inofensive (de exemplu, din ritmul de tastare sau voce poate deduce starea emoțională sau chiar boli).

Datele pot fi vândute, furate sau folosite de companii/guverne. Deja se întâmplă la scară mai mică cu rețelele sociale; 2. Manipulare comportamentală și emoțională – Inteligența Artificială excelează la analizarea datelor IoT/IoB și la crearea de „nudges” (împingeri subtile). Exemple actuale: • Algoritmi de recomandare care maximizează timpul petrecut pe platformă (doomscrolling, infinitscrolling, outrage). • Publicitate hiperpersonalizată care exploatează vulnerabilități emoționale. • Aplicații de sănătate sau asistenți AI care „știu” când ești stresat și sugerează produse/acțiuni precise. Riscul real este pierderea autonomiei prin influențare constantă, subtilă. Nu ești neapărat o „păpușă” inconștientă total, dar deciziile tale pot fi dirijate mai eficient ca niciodată; 3. Securitate fizică și hacking – dispozitive medicale conectate au fost deja piratate (exemple reale cu pompe de insulină sau stimulatoare cardiace).

O mașină autonomă sau un implant piratat poate avea consecințe directe asupra vieții. Cu Inteligența Artificială, atacurile devin mai... inteligente; 4. Concentrație de putere – puține companii (Big Tech)

și câteva guverne controlează infrastructura, algoritmii și datele. Cine decide ce este „normal”, ce emoții merită „optimizate” sau ce date se colectează? Evident, este un risc major de abuz autoritar sau corporatist; 5. Pierderea controlului personal și „cyborgizarea” involuntară – deja suntem parțial cyborgi. Viitoarele interfețe neuronale (cum ar fi Neuralink) vor accelera asta. Problema nu este cyborgizarea în sine (poate fi o soluție pentru persoane cu dizabilități), ci lipsa de control și transparență. Dacă dispozitivele devin esențiale pentru viață și datele pacienților sunt controlate de alții, autonomia scade. Există și vestea bună care poate anula toate aceste riscuri ale jocului de-a Dumnezeu: oamenii au rezistență, cultură, legislație și capacitate de conștientizare. Ființele umane sunt libere în mod fundamental și, deci, sunt voluntare. În plus, tehnologia evoluează haotic, cu interese contradictorii. Inteligența Artificială poate deveni un fâs sau un faliment generalizat, așa cum a fost cazul cu falimentele dotcom din anul 2000.

Așadar, teme-te de pierderea controlului asupra datelor tale intime și de influența subtilă, scalabilă a algoritmilor asupra emoțiilor și deciziilor tale. Este posibilă și transformarea în cyborgi – păpuși fără voință proprie, dar nu este inevitabilă. Tehnologia nu este, totuși, destin. Depinde de cum o reglementăm, cum o folosim și cât de conștienți rămânem. La final, câteva scurte aprecieri în legătură cu non-inteligențele naturale care s-au ocupat cu implementarea programelor de finanțare a UE pe domenii din această gamă... PNRR-ul României are aprox. 1,2 miliarde € alocați pentru managementul deșeurilor. Printre altele, există proiecte de pubele inteligente (smart bins) cu senzori, compactare, Wi-Fi etc. Depozitul de garanție (RetuRO) implică sisteme digitale de tracking al ambalajelor.

UE pregătește Digital Product Passport (DPP) în cadrul Regulamentului Ecodesign for Sustainable Products (ESPR). Textilele și încălțămintea sunt grup prioritare.

Acest nou pașaport digital (DPP) va conți-

ne informații despre compoziție, trasabilitate, impact de mediu, reparabilitate, reciclare etc., accesibile de obicei prin cod QR sau similar. Se va aplica din 2028. Scopul acestui DPP este dublu: sustenabilitatea și circularitatea (mai puțină risipă textilă, ceea ce nu e rău în sine). Doar că acest pașaport va oferi o infinită rezervă de trasabilitate și spionaj al... consumatorului.

Produsul textil cu cod QR identifică cumpărătorul prin digital wallet, inclusiv la momentul aruncării produsului la coșul „inteligent”. De aici, un profil complet de consum și o viitoare limitare a libertății de alegere și consum, adică la cumpărături ca pe vremea comuniștilor, pe cartelă. E adevărat că nu există în niciun plan oficial și nu este prevăzută de reglementările UE – dar când a spus UE adevărul relativ la intențiile reale ale acestei „digitalizări”?

Și aici e o veste bună: industria textilă din România (unde multe firme lucrează în lohn pentru branduri europene) are probleme reale de adaptare: costuri de colectare a datelor din lanțul de aprovizionare, trasabilitate, conformitate. Unele articole de presă și declarații din industrie vorbesc de presiuni, creșteri de costuri și impact asupra producției. Deci, succesul programului în România e incert.

Hai liberare!

Epoca dihoniei...

Al. Stănciulescu
Bârda

) trăim de ani buni. Tot așteptăm să se termine, dar cred că mai e mult până la acel moment. Mulți dintre noi nici nu mai îndrăznesc să nutrească o asemenea speranță! Se face simțită în toate părțile lumii, în toate domeniile de activitate. Zi de zi auzi de ea pe toate canalele de informații. Toți sunt împotriva tuturor, fiecare împotriva celuilalt și celorlalți, toți împotriva fiecăruia. Parcă dracul a intrat cu furca și vântură lumea după cum îi place! Popoarele se revoltă împotriva conducătorilor și gu-

lumii. Unde nu te-ai aștepta auzi că a izbucnit o revoluție, o revoltă, greve, manifestări și lupte de stradă, s-au produs omoruri, distrugeri de bunuri materiale și spirituale. Mai bine de un deceniu au durat revoluțiile europene, care au marcat sfârșitul sistemului comunist. Credeam că va urma pacea. Iată că lumea musulmană este bulversată mai puternic ca oricând de revolte și răsturnări de situații imprevizibile. Războiul din Ucraina nu se mai termină, cel din Golf abia a început. În țară asistăm la conflicte, care nu se mai termină. Revoluție, mineriade, greve, manifestații, mitinguri,

noroi. Tineri, bătrâni, bogați, săraci, învățați sau proști, nu contează, sunt ridicați mai sus, ca să poată fi loviți mai bine. Nu știu un singur om din clasa noastră politică, pe care să nu-l fi denigrat presa, opinia publică. Ne ducem la vot și credem că alegem floarea națiunii, pe cei ce sunt mai buni și mai capabili ca să ne conducă. De îndată ce se dau rezultatele alegerilor, începe denigrarea: toți cei aleși sunt cât nu se poate mai răi, mai decăzuți moral, mai corupți, mai fără scrupule. Cei ce nu au fost aleși ar fi fost idealul națiunii. Trec patru ani și ți se creează o stare de lehamite, aflând de câte

vernul cu aproape toate ministerele lui, Președinția, Poliția, Învățămintul, Sănătatea, fiscul, serviciile secrete, vama, syndicatele, băncile etc. Toate acestea formează osatura, scheletul unui stat, fără de care statul nu poate funcționa. Nu auzim decât de certuri ca la ușa cortului, nu se termină un scandal și încep altele. Dușmani și dușmăni peste tot. Generațiile sunt învrăbite între ele, clasele sociale vor să se sfâșie reciproc, politicienii se înjură între ei ca birjarii, disponibilizările au ajuns la ordinea zilei, afaceri murdare îngrozitoare ies la lumină tot mai des, corupția și corupții au devenit un fel

mai mult pe cei mai capabili decât ei. Într-o asemenea situație, ca cetățean mărunț, ca opincă a țării, te întrebi: până când? La urma – urmei, fiind spectator și în același timp actor al acestei vremi de dihonie, simți că trece viața pe lângă tine și n-ai avut posibilitatea să guști din frumusețile și din bunățile ei. Simți că pacea interioară, echilibrul, stabilitatea, siguranța zilei de azi și a zilei de mâine îți sunt amenințate. Credința însăși este de multe ori clătinată. Parcă cineva intră cu cizmele pline de bălegar în camera sufletului tău, pe care ai vrea-o curată, liniștită. De ce? Fericit este

vernelor, țările se luptă între ele în plan militar, economic, politic. Goana după spații și zone bogate și de influență, după resurse naturale, după putere și supremație, după libertate și independență, după nu știu ce și nu știu cum, face ca lumea să fie mereu tulburată, mereu tensionată, mereu marcată de conflicte, de conflagrații, războaie, de uneltiri subterane de idealuri străine de ceea se numește pace și bună conviețuire. În multe țări sunt conflicte vădite între clase și straturi sociale, între bogați și săraci, între cei puternici și cei slabi, între exploatare și exploatați. Nemulțumirile sunt prezente până în cele mai îndepărtate colțuri ale

amenințări directe și în presă fac ca să te simți, ca om și cetățean, călare pe un butoi de pulbere. Parcă nimic nu mai este sigur. Partide se ridică vertiginos în aplauzele mulțimilor, pentru a se prăbuși după numai câțiva ani sub huiduielile acelorași mulțimi; oameni de bună credință, capabili, modești, hotărâți de a pune umărul la bunul mers al țării, după numai câteva luni de la momentul lansării în politică devin de nerecunoscut. Aflăm că sunt hoți, corupți, bandiți, mincinoși, criminali, trădători, ce mai, sub orice critică. Batjocora a devenit un mod de a fi al românilor. Nu mai avem modele, pentru că toți și toate sunt improșcate cu

matrapazlăcuri sunt în stare cei de la putere și abia aștepti să-i alegi pe ceilalți, ca să pui țara pe drumul cel bun. Îi alegi pe aceia și piesa o ia de la început. Abia atunci afli care le este adevărata față a celor proaspăt ajunși la cârmă și ce oameni cumsecade am dat jos!

După Revoluție, nu a scăpat o singură instituție a statului nebatjocorită. Parcă este o campanie dirijată din umbră în acest sens. Nu e vorba de o firmă de salubritate oarecare, ci e vorba de instituții fundamentale ale statului, care formează coloana vertebrală a acestuia, precum Armata, Biserica, Justiția, Parlamentul, Gu-

de „bogăție” națională. Resursele naturale aflăm că ne-au fost vândute pe nimic, datoriile țării și ale noastre cresc fabulos de la o zi la alta, scaietii și sulfina domină câmpurile, care altădată erau grânarul Europei... Tineretul ne pleacă peste mări și țări, natalitatea scade alarmant, mortalitatea crește înfiorător, bătrânii sunt tot mai singuri, tot mai triști și tot mai nevoiași! Nepotismul, favoritismul, mita și altele asemenea fac ca în fruntea instituțiilor să ajungă oameni nepotriviti, cel mai adesea incapabili, care au câteva idealuri clare: să-și umplă buzunarele, să-și consolideze poziția și să-i îndepărteze/compromită cât

cel ce-și poate păstra nepătimirea, adică pacea interioară și credința în aceste vremuri de dihonie! Fericit este cel ce-și pune speranța în Dumnezeu și nu se clatină în aceste vremuri de încercare și de călire! Toate sunt cu știrea și cu voia Lui, spre a noastră pedeapsă, încercare, sau întărire.

„Lista” lui Pfizer... Pe viitor; generație după generație...

Cezar Adonis
Mihalache

Despre asta s-ar putea să fie vorba în agresiunea juridică a companiei Pfizer împotriva României... În demersul acesteia de a popri, prin decizia unui tribunal belgian, a conturilor Romatsa, singurele pe care le putea bloca rapid, în seama Statului Român, acestea fiind deschise în străinătate și, practic, „atacabile”. Și este cât se poate de posibil ca „afacerea Pfizer” să ne coste cu mult mai mult decât ceea ce ni se cere acum... S-ar putea să ne coste, nu doar banii din trecut, care ar fi trebuit dați atunci pentru ceea ce România a adus în timpul pandemiei, nu doar banii din prezent, pentru ceea ce nu am mai adus din ceea ce idioții (ne)utili ai sistemului public guvernamental de la noi, de interese și caste politice au semnat pentru a fi „cumpărat”, dar și banii pe viitor... Aceia sub forma unor contracte pe care Statul Român se va obliga să le secretizeze de la prima discuție, nici măcar după momentul de parafare

a deciziilor contractuale, ca învățământ (punitiv-juridic) al trecutului pandemic... Ca pedeapsă pentru că nu și-a strunit funcționarii publici, miniștrii, oficialii, cu toții parte a unei omerte guvernamental-politice... Pentru că, deloc întâmplător, Pfizer a anunțat că, de fapt, poprirea conturilor Romatsa, pentru datoriile Statului Român, s-a făcut ca răspuns față de neobrăzarea unor politicieni și foști guvernanți de a fi dat „pe surse” detalii și date contractuale... Iar asta ar fi deranjat compania Pfizer și a determinat-o, vezi Doamne!, să pună poprire pe conturile Romatsa (în sarcina datornicului Stat Român). Ca un soi de drepturi morale și de imagine... Și nu-i de colea... Pentru că, nu ar fi de mirare ca, pe lângă acești bani, pe care Pfizer îi solicită în numele unei reparații morale, sau cel puțin așa și-a motivat pentru public acțiunea de a se fi îndreptat atât de rapace spre conturile operatorului aerian al României, să mai tot ceară... Pentru trecut, pentru prezent, dar și ca bani în viitor... Și nu contează că, prin poprirea

conturilor Romatsa și afectarea activității acestuia, Pfizer a periclitat serviciile de trafic aerian și, implicit, siguranța pasagerilor! Un motiv bun pentru autoritățile noastre de a ataca decizia tribunalului belgian! Dar nu ai cu cine!... Nu ai juriști și avocați care să reprezinte România, ca stat... O fac doar pe factură de clienți ai castelor politice și guverna-

mentale care au intrat într-un bucluc... Și acela cu efecte insignifiante și, oricum, temporare, pentru că, în mod faptic, nici un guvern, nici un politician, nu a răspuns vreodată pentru deciziile periculoase luate în sarcina României, nimeni nu a plătit în toate aceste decenii de jefuire a țării pentru astfel de gafe, erori, dar și rea-voință ori chiar acțiuni evidente premeditate (deși, cel puțin în cazul guvernanților și a

funcționarilor publici, există o clară răspundere administrativă).

De aceea, dincolo de banii ce vor fi plătiți, fie pe de-a întregul, ca suma integral cerută de Pfizer, fie numai ca plată strict a contravalorii vaccinurilor livrate fizic, fie ca achitare a unor daune (a)morale pentru limba lungă și nevoia personală de imagine a

unor politicieni, rămâne transformarea întregii afaceri Pfizer într-o periculoasă speță de impunere pe viitor a unei omerte cvasigenerale, politic și guvernamental, în cazul următoarelor (evident, obligatorii și asumate ca extensie a deciziilor de acum) a contractelor cu această companie. Cert este că vom ajunge a plăti pentru nemernicia unor guvernanți... Ba, poate va fi nevoie să apelăm, și la FMI, și la Banca Mondială, și la

instituțiile europene pentru a putea plăti... De vom achita, din banii împrumutați de la cămătarii bancari internaționali, în cont deschis în formă continuată (iată!, de peste trei decenii) pentru a-i putea mulțumi pe ceilalți cămătari, cei de vaccinuri, seruri și viitoare presupuse medicamente ce vor fi necesare (obligatoriu necesare!) populației României. Nu atât ca „hapuri” pentru sănătate, ci pentru a tot plăti... Pe viitor, generație după generație... Căci, nu!, nu banii ceruți acum de Pfizer sunt cu adevărat importanți... Nu ei sunt miezul acțiunii declanșate împotriva Statului Român (și cel din trecut-prezent, dar mai ales cel din viitor), ci toate acele condiții pe care compania le va impune ca parte a unei omerte contractuale cu Statul Român... Cu obligarea acestuia de a nu mai furniza (nici măcar „pe surse”!) informații contractuale către public (cel plătit de seruri, de vaccinuri viitoare și medicamente – dintr-o listă care, aflăm acum, era deja stabilită).....

Bulă, sultanul și inelul...

Petru
Jipa

Capul înclinat, buzele atingând aurul rece, un gest repetat în tăcere și ratificat în spectacol... „Noi mergem la vot să votăm un președinte, dar președintele pupă inelul unui sultan”. Sentința aterizează ca o piatră aruncată în apă liniștită: valurile se lărgesc, se distorsionează și refuză să se așeze. Aici, democrația nu mășcă, îngeunchează. Nu în fața legii, nu în fața poporului, în fața unui simbol al puterii „moștenite”, fără răspundere și nealesă, învelită în catifeaua unei ierarhii vechi de secole. Aceasta nu este ironie; este inversiune. Poporul suveran votează; funcția suverană se înclină. Să numim disonanța clar: legitimitatea și loialitatea nu mai sunt amplasate împreună. Când șeful unei republici se închină ritual unui străin, mai ales unul a cărui autoritate nu se bazează pe mandat, ci pe umilință, actul transcende diplomația. Devine violență semiotică: o ștergere publică a însăși suveranității naționale. Urna vorbește despre consimțământ; sărutul inelului vorbește despre loialitate. Una este orizontală, cetățean către cetățean, vot pentru vot; cealaltă este verticală, supus suveranului, implorator „tronului”. A le reconcilia înseamnă a confunda sintaxa cu seman-

tica, a confunda protocolul cu principiul.

Diplomația cere respect; democrația cere fidelitate față de constituții, față de instituții, față de lanțul neîntrerupt dintre mandat și mandat. Și apoi vine întrebarea obsesivă, aproape absurdă: „Se poate ca trei oameni, să zicem, pot conduce planeta? Trei persoane, poate un președinte, un sultan și un al treilea misterios: un tehnocrat la Geneva, un bancher central la Frankfurt, un CEO la Palo Alto? Întrebarea nu este hiperbolică; este un diagnostic. Guvernanța globală de astăzi este mai puțin un concert de națiuni decât un consorțiu de autorități nealese, unele încoronate, altele corporative, altele codificate în algoritmi. Acordurile climatice sunt negociate în camere din culise unde societatea civilă nu deține niciun loc; stabilitatea financiară este calibrată de consilii ale căror procese-verbale sunt clasificate. Infrastructurile digitale sunt guvernate de termeni de utilizare, nu de tratate. Suveranitatea, cândva teritorială și textuală, a devenit fragmentată, algoritmică și profund opacă. Trei oameni? Poate. Dar mai precis: trei „noduri” într-o rețea în care responsabilitatea a fost eliminată, ca o linie de cod coruptă. Nu trebuie să ne lamentăm în nostalgie, este un avertisment împotriva

abstracțiunii. Când teatrul politic înlocuiește agenția politică, când ritualul înlocuiește reforma, când imaginea unității maschează realitatea unilateralismului, democrația nu doar slăbește; ea suferă o derivă ontologică. Uită ce este. O republică nu este o scenă pregătită pentru deferență; este un legământ scris în verbe civice, a delibera, a se opune, a decide. Fiecare sărut pe un inel, fiecare semn de aprobare necontestat către o putere fără răspundere, editează în liniște acel legământ, rând cu rând, clauză cu clauză, până când oamenii nu-și mai recunosc propria semnătură.

Trebuie să ne întrebăm, nu doar „pot trei oameni să conducă planeta?” Să ne întrebăm: ar trebui să conducă? Și dacă nu, cine păzește balustradele când gardienii înșiși se înclină? Răspunsul nu se află în summituri mai grandioase sau în instituții mai elegante, ci în munca încăpățânată și lipsită de farmec de a reancora puterea: în sălile de clasă unde suveranitatea este predată ca practică, nu ca fast; în curțile unde tratatele sunt măsurate în funcție de carte, nu de conveniență; pe străzile unde protestul nu este spectacol, abecedar revendicând limbaul voinței colective. Pentru că o planetă guvernată de trei oameni nu este o distopie care așteaptă să sosească. Este o

democrație care se desfășoară deja, fir cu fir, sărut cu sărut, tăcere cu tăcere. Iar cea mai periculoasă tăcere este cea pe care o confundăm cu pacea.

Bulă al nostru nu începe cu un discurs, ci cu un gest, o încheietură care se agită, o bărbie proeminentă, o pauză care plutește ca fumul într-o cameră închisă. În acea secundă suspendată, ceva pălpăie în retina colectivă: nu talentul de stat, nu gravitatea, ci Bulă. Nu Bulă al folclorului copilăriei, băiatul care a confundat un stingător cu un sifon: identitatea neancorată a vieții publice românești, figura care vorbește în figuri, dar care cumva numește indiciul, care dă peste adevăr tocmai pentru că refuză eșafodajul decenței. A-l vedea pe președinte gesticulând anapoda, înapoi, lateral, pe dos, nu înseamnă doar a înregistra o stângăcie; înseamnă a simți revenirea stranie a unui idiom național pe care credeam că l-am exorcizat odată cu aderarea la UE, cu alfabetizarea digitală, cu terapia. Bulă s-a întors. Și de data aceasta, nu bate la ușă, este deja așezat la masa cabinetului, aranjându-și cravata cu o mână și ținând un comunicat de presă cu susul în jos în cealaltă. Reinventarea, aici, nu este răscumpărare, este recalibrare. Bulă nu a fost niciodată

menit să guverneze; a fost menit să pună un diagnostic. Geniul său constă în refuzul de a distinge între absurd și sistemic, între personal și politic. Când a declarat că luna este făcută din telemea, nu mințea expunea membrana poroasă dintre narațiunea oficială și fantezia colectivă. Incertitudinea de astăzi, tremurăturile geopolitice, dezorientarea algoritmică, coroziunea lentă a încrederii instituționale, nu cere mai mulți tehnocrați. Cere un Bulă recalibrat pentru complexitate: unul care poate analiza un bilanț, să citeze un cântec de leagăn din Maramureș, care citează rapoartele FMI în timp ce se întreabă simultan de ce creșterea PIB-ului nu se înregistrează niciodată în greutatea pungii de cumpărături a unei bunici. Acesta nu este populism deghizat în autenticitate. Este o umilință epistemică îmbrăcată în pantaloni nepotrițiți, recunoscând că niciun discurs singular, nicio metrică singulară, nicio limbă singulară nu deține monopolul asupra realității. Și totuși Bulă cel reinventat trebuie să poarte greutatea consecințelor. Bulă original a scăpat de responsabilitate pentru că era un personaj, nu un cetățean. Să fie pace!”.